

kelig gaa din Vej! Ellers ringer jeg paa Pigerne, saa hele Huset hører det!»

»Det vilde blot have til Følge, at du kom paa Porten lige med det samme. Men du holder dig nok i Skindet. Du forstaar vist, at det er Alvor denne-gang.«

Han gik ind til sig selv.

»Sjover!« slyngede hun efter ham; og saasnart han var gaaet, foer hun hen og laasede Døren imellem dem. Saa gav hun sig til at le — en høj, tøseagtig Latter, der fik Jægermesteren til at fare sammen. Hvad var det? . . . I en pludselig Angst for, at hun virkelig morede sig over ham og fandt ham komisk, stod han nogle Øjeblikke raadvild, hvorpaa han besvarede hendes Latter med en overgiven Fløjten. Mens Taarerne stod ham i Øjnene af Ophidselse og vanvittig Forelskelse, gik han omkring i Kammeret og fløjtede Melodien til: »Her har vi den igen, den gamle Vagtparade!«

Et Kvartertid efter var Familien og dens Gæster paa Vej til Follebro.

Jytte sad hos sin Fætter paa Kuskesædet. Fru Bertha og Frøken Søholm paa det bageste Sæde med Ryggen til dem. Fru Vilhelmine og Hr. Frandsen fulgte tilhest paa hver sin Side af Vognen.

Hr. Frandsen red en hjelmet og glasøjet Hoppe med Svanehals og en lille vims Halestump. Han